

Εκταση: **4.242** τ. χλμ. Κάτοικοι: **144.000 (2011: 147.530)**

Ο νομός Έβρου είναι πεδινός κατά το 70% της επιφανείας του. Οι ορεινές του περιοχές περιορίζονται στο νησί της Σαμοθράκης και στη Δαδιά που βρίσκεται στην επαρχία Σουφλίου. Ημιορεινές είναι περιοχές κοντά στο Διδυμότειχο, την Ορεστιάδα και περισσότερο στις επαρχίες της Αλεξανδρούπολης και του Σουφλίου.

Σύμφωνα με την απογραφή του 2001, ο πληθυσμός του νομού ανέρχεται σε 144.023 κατοίκους έναντι 143.752 που ήταν το 1991. Δηλαδή παραμένει στα ίδια περίπου επίπεδα, αφού η αύξηση που σημειώνει δεν είναι μεγαλύτερη του 0,2%.

Οι κάτοικοι ασχολούνται με τη γεωργία, την κτηνοτροφία, την αλιεία, τη βιομηχανία και τις υπηρεσίες. Ως πριν από λίγα χρόνια, ο τουρισμός ήταν περιορισμένος, παρά τις φυσικές ομορφιές που έχει να παρουσιάσει ο νομός. Τις τελευταίες δεκαετίες όμως τα πράγματα έχουν αλλάξει και η τουριστική υποδομή ενισχύεται συνεχώς.

Ο Έβρος διαθέτει οδική, σιδηροδρομική και αεροπορική συγκοινωνία, ενώ το λιμάνι του, η Αλεξανδρούπολη, αποτελεί τη φυσική διέξοδο στη θάλασσα για τη Δυτική Θράκη και την Ανατολική Μακεδονία.

Εκτός από την Αλεξανδρούπολη, που είναι η πρωτεύουσα του νομού, μεγάλες πόλεις είναι το Διδυμότειχο, η Ορεστιάδα, το Σουφλί.

Το **Διδυμότειχο** οφείλει το όνομά του στο διδυμο τείχος που το περιέβαλε μέχρι το 1878. Γνώρισε βυζαντινούς αυτοκράτορες και Οθωμανούς σουλτάνους. Στην υπόγεια φυλακή του κάστρου έμεινε κλεισμένος επί ενάμισι χρόνο ο βασιλιάς της Σουηδίας, Κάρολος ΙΒ΄, αιχμάλωτος του σουλτάνου Αχμέτ Γ΄ μετά την ήττα του στη μάχη της Πολτάβας (1709).

Η **Ορεστιάδα** είναι μια σχετικά νέα πόλη. Οικοδομήθηκε μετά το 1922 και κατοικήθηκε από πρόσφυγες της Αδριανούπολης και του προαστίου της, Καραγάρτς.

Το **Σουφλί** έχει ιστορία 250 - 300 χρόνων. Λέγεται ότι οι πρώτοι οικιστές του προέρχονταν από το Σούλι ή κατ' άλλους από τη Θεσσαλία. Οι υποστηρικτές της πρώτης άποψης θεωρούν ότι η ονομασία της πόλης είναι παραφθορά της λέξης Σούλι.

Λίγο πέρα από το Σουφλί υψώνονται οι τελευταίες ανατολικές κορυφές της Ροδόπης. Στις χαράδρες του κρύβονται αγριογούρουνα, λαγοί, πέρδικες. Είναι τόπος διερχομένων αποδημητικών πουλιών.

Η ιστορία του νομού Έβρου

Η ιστορία του νομού Έβρου είναι αναπόσπαστα δεμένη με την ευρύτερη ιστορία της Θράκης. Σ' αυτόν κατέληγε, επί ρωμαιοκρατίας, η Εγνατία οδός που ένωνε την περιοχή με την Αδριατική θάλασσα. Η ύπαρξή της διευκόλυνε την επικοινωνία με τη Θεσσαλονίκη, την Ηράκλεια (σήμερα, Μοναστήρι), την Λυχνιδό (σήμερα, Αχρίδα) και την Απολλωνία (σημερινό Δυρράχιο). Είχε μήκος περίπου 800 χλμ. και κατέληγε στην αρχαία πόλη (τα) Κύψελα, στην όχθη του ποταμού Έβρου. Αργότερα, προέκτασή της ένωνε τον ποταμό Έβρο με την Κωνσταντινούπολη.

Στη Βυζαντινή εποχή, η περιοχή γνώρισε άνθιση, ενώ στο βουνό Παπίκιο ιδρύθηκαν πολλά μοναστήρια. Νωρίτερα, είχε ακμάσει η πόλη Δύμη, την οποία στις αρχές του Β' μ.Χ. αιώνα ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Τραϊανός μετονόμασε σε Πλωτίνη για να τιμήσει την ομώνυμη σύζυγό του. Δίπλα της υψώθηκε το βυζαντινό Διδυμότειχο (τον Η' με Θ' αιώνα). Ο τσάρος των Βουλγάρων, Ιωαννίτσας, το κυριεύσε και το κατέστρεψε στα 1206, ενώ οι Τούρκοι το πήραν στα 1360 – 61.

Στα τέλη του ΙΘ' και στις αρχές του Κ' αιώνα, η ευρύτερη περιοχή δοκιμάστηκε από τις

μάχες και την παρουσία τουρκικών, ρωσικών, βουλγαρικών και συμμαχικών της Αντάντ δυνάμεων. Περιήλθε στην Ελλάδα μαζί με την υπόλοιπη Δυτική Θράκη με τη συνθήκη του Νεϊγι (1919).

(Έθνος της Κυριακής, 2001 – 2002) (τελευταία επεξεργασία, 1.5.2010)